

2. För det fall skattemyndigheten, med beaktande av sådana omständigheter som beskrivits i fråga 1, slår fast att fakturans innehåll inte är trovärdigt även om den ekonomiska transaktionen har ägt rum, eftersom transaktionen inte genomfördes mellan de parter som angetts på fakturan, kan det då krävas att skattemyndigheten, med hänsyn till att bevisbördan normalt sett vilar på denna, även utreder vilka som i så fall vidtog rättshandlingen och vem som utfärdade fakturan, eller kan skattemyndigheten neka den beskattningsbara personen den avdragsrätt som vederbörande vill utöva enbart på grundval av vad skattemyndigheten själv har uppgett i detta avseende, utan att det finns några avgörande bevis för ovannämnda faktiska omständigheter och utan att det finns några uppgifter eller omständigheter av vilka framgår den tredje personens namn eller den roll som vederbörande har haft i sammanhanget?
3. Ska bestämmelserna i direktiv 2006/112 avseende rätten till avdrag för mervärdesskatt tolkas så, att skattemyndigheten, även om det inte har ifrågasatts att den ekonomiska transaktion som anges på fakturan har ägt rum och denna formellt uppfyller de lagstadgade rekvisiten, kan neka rätt till avdrag för mervärdesskatt utan att pröva om vederbörlig omsorg har iakttagits – och därvid i princip grundar sitt beslut på ett strikt ansvar – med hänvisning till att eftersom den ekonomiska transaktionen inte genomfördes mellan personerna på fakturan medför den omständigheten att fakturans innehåll inte kan anses trovärdigt att en prövning av villkoret om vederbörlig omsorg är utesluten per definition, eller är den skattemyndighet som nekar avdragsrätt under sådana omständigheter även skyldig att visa att den beskattningsbara person som vill utöva avdragsrätten kände till, eller till och med deltog, i de oegentligheter – vilka i förekommande fall syftade till ett kringgående av skatten – som det företag med vilket den beskattningsbara personen i fråga hade ett avtalsförhållande gjorde sig skyldig till?
4. För det fall föregående fråga besvaras jakande, utgör bestämmelserna i direktiv 2006/112 om avdrag för mervärdesskatt och principerna om skatteneutralitet, rättssäkerhet och proportionalitet, stadfästa i EU-domstolens praxis, hinder för en normativ tolkning enligt vilken fakturamottagarens vederbörliga omsorg enbart kan bli föremål för prövning om det kan styrkas att det har tillhandahållits en tjänst mellan parterna, det vill säga om den ekonomiska transaktionen har genomförts mellan parterna på det sätt som anges på fakturan och det bara föreligger andra brister, till exempel av formell karaktär, särskilt med beaktande av att den nationella skattelagstiftningen innehåller bestämmelser beträffande fakturor med formella brister och beträffande sådana som utfärdas utan att det föreligger någon ekonomisk transaktion?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, s. 1.)

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Consiglio di Stato (Italien) den 20 augusti 2015 –
Regione autonoma della Sardegna mot Comune di Portoscuso**

(Mål C-449/15)

(2015/C 381/19)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Consiglio di Stato

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Regione autonoma della Sardegna

Motpart: Comune di Portoscuso

Tolkningsfråga

Utgör principerna om etableringsfrihet, icke-diskriminering och skydd för konkurrensen i artiklarna 49 FEUF, 56 FEUF och 106 FEUF, samt den där ingående principen om skälighet, hinder för nationell lagstiftning som, till följd av på varandra följande lagstiftningsändringar, fastställer en upprepad förlängning av giltighetstiden för koncessionsavtal avseende offentlig egendom av ekonomisk betydelse inom havs-, sjö- och flodområden, vilkas giltighetstid förlängs genom lag med åtminstone elva år, varigenom rätten till ekonomiskt nyttjande av egendomen uteslutande tillkommer samma koncessionshavare trots att den giltighetstid som anges i koncessionsavtalet har löpt ut, med den följden att andra intresserade ekonomiska aktörer utesluts från varje möjlighet att tilldelas egendomskoncessionen genom ett förfarande för offentlig upphandling?

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Consiglio di Stato (Italien) den 24 augusti 2015 –
Autorità Garante della Concorrenza e del mercato mot Italsempione – Spedizioni Internazionali SpA**

(Mål C-450/15)

(2015/C 381/20)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Consiglio di Stato

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Autorità Garante della Concorrenza e del mercato

Motpart: Italsempione – Spedizioni Internazionali SpA

Tolkningsfråga

Hindrar proportionalitetsprincipen, som ska vara styrande vid beräkningen av påföljder och såsom denna framgår av artikel 49 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, en tolkning av artikel 23.2 a i förordning nr 1/2003⁽¹⁾ – som den som Europeiska kommissionen stadfäst i riktlinjerna för beräkning av böter (EUT C 210, 2006, s. 2), och därmed sammanhängande praxis, även nationellt – enligt vilken den påföljd som ska åläggas de företag som överträtt förbudet mot konkurrensbegränsande samverkan ska beräknas så, att de konkreta omständigheterna inverkar på *grundbeloppet*, vilket följer av diverse olika faktorer som ska beaktas enligt unionslagstiftningen, en beräkning som görs innan maximigränsen på 10 procent av omsättningen tillämpas, även om det då finns en risk för att ett beaktande av förmildrande omständigheter vid beräkningen av grundbeloppet inte är ägnat att differentiera påföljden, trots att beloppet är avsett att vara anpassat efter omständigheterna i det konkreta fallet?

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget (EUT L 1, 2003, s. 1).